

34146, V. H. a,

AUGURIA

ET

REVERENTIAE AMORISQUE

TESTIMONIA QUAEDAM

ILLUSTRISSIMO AC REVERENDISSIMO DOMINO

JOANNI NEP. GLAVINA

NUPER EPISCOPO PARENTINO-POLENSI

NUNC EPISCOPO TERGESTINO-JUSTINOPOLITANO

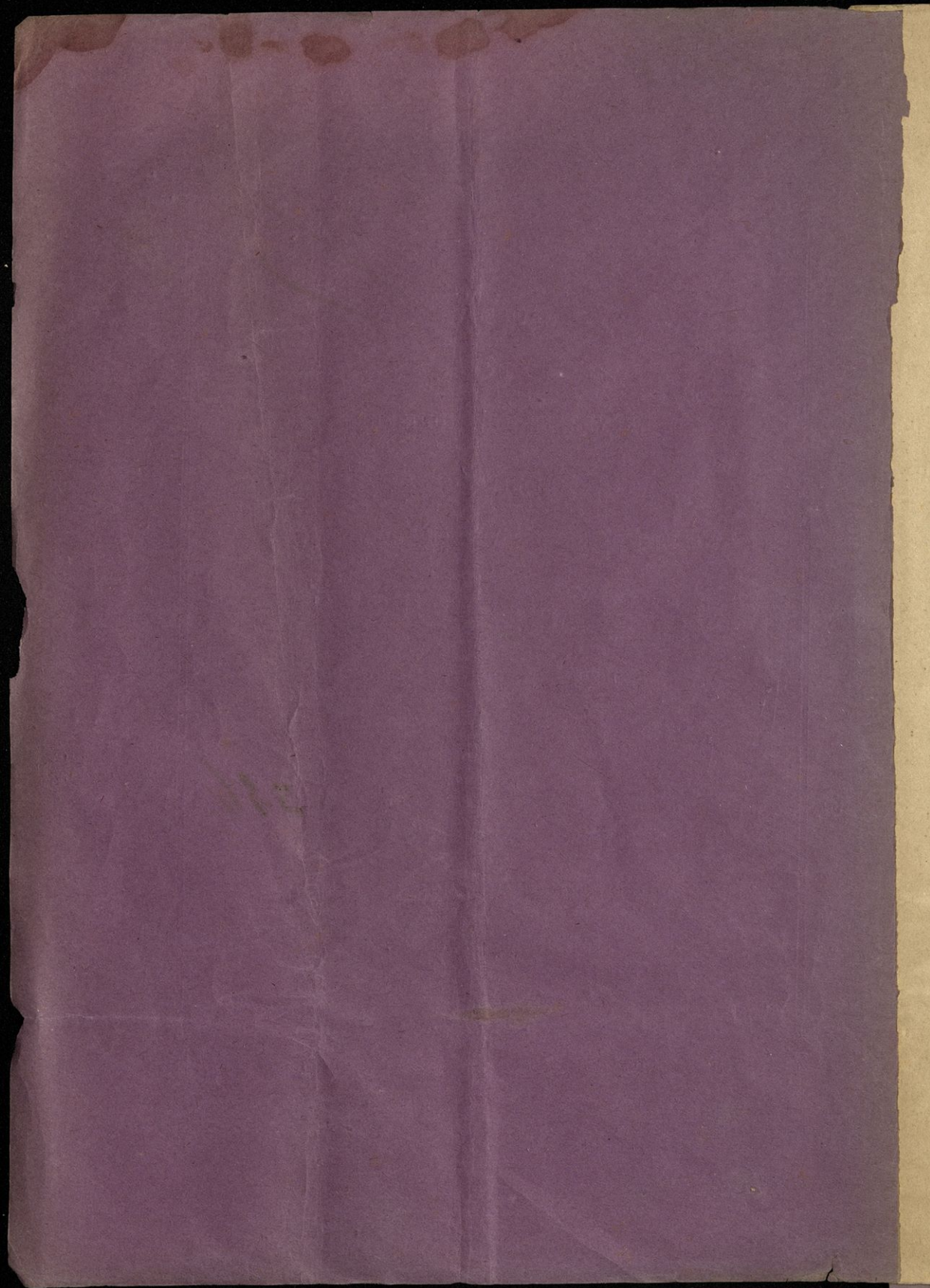
EXHIBITA

DIE VI. AUGUSTI MDCCCLXXXII

QUO CATHEDRAM EPISCOPALEM

TERGESTI ADSCENDIT.

AUGURIA

ET

REVERENTIAE AMORISQUE

TESTIMONIA QUAEDAM

ILLUSTRISSIMO AC REVERENDISSIMO DOMINO

JOANNI NEP. GLAVINA

NUPER EPISCOPO PARENTINO-POLENSI

NUNC EPISCOPO TERGESTINO-JUSTINOPOLITANO

EXHIBITA

DIE VI. AUGUSTI MDCCCLXXXII

QUO CATHEDRAM EPISCOPALEM

TERGESTI ADSCENDIT.

A. Tempesta, Edit.

03001a214

Trieste, Tip. Pisani.

Illustrissime ac Reverendissime in Christo Pater et Praesul noster!

Auspicatissima die, qua ovariantibus universo Clero et populo Christiano Cathedram Episcopalem Tergestinam adscendis, nonnulli filiorum Tuorum, praeclaras, quibus praeditus es, animi dotes maximi pendentes ac specimen Tibi aliquod obsequii amorisque oblaturi, versus aliquos contulerunt variis, quibus in hac Dioecesi utimur linguis, expressos, sensuumque nostrae erga Te pietatis, quantum quidem fieri potuit, fideles interpretes. Cum omnium eadem sit mens, idemque consilium, non absonum visum est, ut, quae singuli scripserunt, uno etiam consociata libellulo typis mandarentur.

Peregrinum sane est munusculum, quod Tu tamen, Illustrissime Praesul, non invitatus accipies; optime enim nosti, nos venerationis atque amoris sensus erga Te praestantius fuisse ostensuros, nisi angustia temporis vetuisset.

Deus Optimus Maximus det Tibi in regenda utraque Dioecesi multos atque felices annos. Nobis, concedat, ut perenniter fructibus divinae Benedictionis fruamur, quam hodie super totam Ecclesiam Tergestinam effudisti.

TERGESTI VIII Idus Augusti MDCCCLXXXII.

Humillimus et devotissimus

Editor.

ILLUSTRISSIMO AC REVERENDISSIMO DOMINO

JOANNI NEPOMUCENO GLAVINA

NUPER EPISCOPO PARENTINO-POLENSI NUNC TERGESTINO-JUSTINOPOLITANO

ECCLESIAM SUAM CATHEDRALEM SANCTI JUSTI M.

DIE 6 AUGUSTI 1882 INGRESSURO

Dulce mihi quondam deducere carmina plectro....
Diffugère dies conticuitque lyra:
Scilicet infirmor, non est mihi copia fandi.
At nunc rumpe moras, barbite cara, veni:
Urbs te festa vocat, per compita lata feruntur
Et gaudent cives, nola dat alma sonos,
Et loquitur campana gravis: Venerabilis ecce
Pastor adest vobis, jamque salutat oves,
Munera sacra feret, quae sit jucunda docebit
Semitae coelorum, crux medicina malis....
Salve, pastor amans, quem Caesare vota ferente
Roma tulit nobis, huc ades hicque mane.
Tu dudum noster, Te dudum novimus omnes.
Trade crucem populo, da, pater alme, crucem,
In cruce parta salus, hac tu virtute triumphos
Victor ages.... fugiet turba profana procul.
Infula continuis exercet tempora spinis,
Et raras carpit dextera fessa rosas....
Turbatur pelagus, glomerantur in aethere nubes,
Praecipitantur aquae, tela trisulca ruunt.
Mugitu coeli reboant, Aquilone procella
Infremit, et spumas imperiosa ciet,

Antennae trepidant, agitantur ubique rudentes,
Truditur huc illuc fluctibus ieta ratis,
Subsidunt barathri, montes volvuntur aquarum,
Incubat oceano nox metuenda truci,
Damna parat cautes, laterum compage soluta
Rima patet, celeres ingrediuntur aquae,
Irrita vis hominum, navisque gravantibus undis
Mergitur ecce mari.... non superabit homo
Naviculam Petri, non vafri daemonis ira,
Classica rauca sonant, miles ad arma volet,
Te duce congregimur! sacris operamur in aris,
Convivas Agni coena parata vocat,
Qua nulla est potior, rabidos virtute leones
Vincimus hac esca sanguineoque scypho,
Vincimus orantes et sacro foedere vincti...
Bella sacerdotes dant metuenda bonos :
En quod torpet iners, squallet rubigine ferrum,
Vomeribus tribuit gleba subacta decus.
Donec vita manet, caput insuperabile bello!
Est haec *vita* brevis, non revocanda fugit,
Omnia labuntur, nihil est sub sole perenne,
Et tempus freno non remorante fugit,
Praecipitique volat rapido violentior Euro
Fulmineoque gradu, vita laborque brevis!
Aëra sulcabunt, qui findunt aequora pinnis,
Oceani fluctus ala secabit avis,
Non dabit ardentes vastatrix flamma calores,
Alpibus horrendis aspera bruma nives,
Et primum repetent redeuntia flumina fontem :
Nostra Dei semper corda movebit amor,
Astra poli mirare, Pater, taciturna reident,
Aeternae patriae quaere viator opes.

Capitulum Ecclesiae Cathedralis S. Justi M.

Schneider, Sincich, Schwab,
Battalia, Dukich, Sust, Sterk.

Canzone

„Dank Dir, o Gott, für dieses Tages Gabe,
Für Deines heil'gen Weinbergs treuen Hüter,
Für deiner frommen Herde sich're Wehre,
Den Mann, der uns am Quell der Himmelsgüter
Den unstillbaren Durst nach Höher'm labe,
Dass unser Herz nach Deiner heil'gen Lehre
Am sehnlichsten begehre!“

So denkt und fühlt die glaubenstreue Menge,
Die den ersehnten Bischof froh begrüssend,
Des Lebens Wermuthbecher sich versüssend
Den Dom erfüllt in freudigem Gedränge,
Und Gottes Hilf' erfleht dem Auserkornen
Zum hohen Amt voll Weih' und Glanz — und Dornen.

Denn während gern die Zeit mit mächt'gem Walten
Die Höh'n und Tiefen der Natur erspähet,
Und hochgetragen, wie auf Zauberschwingen,
Stets neue Regionen stolz begeheth,
Des Scharfsinns Macht erfolgreich zu entfalten,
Und hoch und höher im beherzten Ringen
Begriff' und Kunst zu bringen,
Gedeih'n nicht gleich des Lebens bess're Blüten,
Erheben sich nicht aufwärts die Gedanken
Jenseit der trostlos engen Sinnenschränken,
Die viel und nichts der heissen Sehnsucht bieten:
Viel, was dem flüchtigen Genuss behage;
Nichts, was im Herzen bleibend Wurzel schlage.

Vergessen bleibt bei dieser Arbeit Drange
Des Herrn und Meisters Wort, das inhaltschwere,
Dass ja der Mensch nicht bloss vom Brote lebe,
Und Eines noth! — Allwo die heil'ge Lehre
Verfällt, ist's um den Zweck des Lebens bange,
Ob der Verstand denn noch so hoch entschwebe
Und Wissens Schätze hebe.
Was Menschenwitz auch Seltenes beginne,
Nicht schafft's den heissersehnten Seelenfrieden,
Nicht löst's des Lebens Räthsel uns hienieden,
Weil es, gebannt im engen Reich der Sinne,
Was nicht dem engen Reich der Sinne eignet,
Mit raschem Mund hinweg entschieden leugnet.

Das, **edler Kirchenfürst**, die Dornenbahnen,
Auf die mit lieb'- und wehmütvollen Worten
Der Meister seine Jünger ausgesendet,
Einhalt zu thun der Hölle mächt'gen Pforten,
Die Zagenden an's grosse Wort zu mahnen:
„Ich bin's, der nimmermehr von euch sich wendet
„Als bis der Kampf beendet.“
Da schaaret um den Hirten sich die Herde,
Da wird vereint mit Zuversicht gerungen,
Dass aus Gebet und Lieb' und That geschlungen
Den Kämpfenden der Kranz des Sieges werde;
Da öffnen sich in öder Wildniss Grauen
Der heil'gen Kirche holde Rosenauen,

So mögen auf der schweren Arbeit Pfaden
Zu Trost und Muth **Dir** edle Rosen blühen,
Im Haus der Trauer Friedensklänge wehen,
Die nach des heissen Tages schweren Mühen
Schon hier das Herz im Himmelsthaue baden
Und mit verjüngter Hoffnung es versehen,
Im Kampfe zu bestehen.
Nicht ohne Wolken prangt der Regenbogen,
Es reinigt sich die Luft nicht ohne Wetter,
Der Siegesposaune jubelndes Geschmetter
Ertönt nur wenn des Kampfes Müh'n vollzogen;
Es muss der Himmel völlig sich verdunkeln,
Damit in ihrer Pracht die Sterne funkeln.

Doch **Dir** erglänzte ja bei jedem Werke
Ein liebliches Gestirn auf allen Wegen,
Der Deinen edlen Sinn gar hoch erfreuet.
Der Guten Liebe kam Dir stets entgegen
Und huldigte dem Mann der Lieb' und Stärke,
Der dem, was einigt, all sein Streben weihet
Und bannet, was entzweiet.
So mög' der Liebe Stern **Dir** weiter strahlen
In seiner ungetrübten schönsten Helle,
Ein Hochgefühl ergreifen jede Seele,
Aus jeder Brust der frohe Gruss **Dir** schallen:
„Beglückt, beglückt, wen sanfte Liebe leitet,
Die mit der Kraft im Bund zum Ziele schreitet“!

Dr. Joh. Loser.

NEL · GIORNO · VI · AGOSTO · MDCCCLXXXII

AVSPICATO · FAVSTO · FELICE

AL · VESCOVO · NOVELLO

AL · REVERENDISSIMO · PADRE · IN · CRISTO

GIOVANNI NEPOMUCENO GLAVINA

IL · CLERO · IL · POPOLO

DELLA · CITTÀ · DI · SAN · GIVSTO

OGNI · BENE · OGNI · PROSPERITÀ

AVGVRAÑO

SALVE

PASTORE · DESIDERATO

DIO · OTTIMO · MASSIMO

PER · LVNGA · SERIE · DI · ANNI

REGGERE · TI · CONCEDA

LA · CHIESA · VENERANDA · ILLVSTRE

DEI · PICCOLOMINI · DEI BONOMO · DEI · RAPICIO

IL · SVPREMO · DATOR · D'OGNI · BENE

OGNOR · TI · CONSOLI · LIEVE · TI · RENDA

IL · PENSIERO · LA · CVRA · IL · PESO

DELL · EPISCOPALE · GOVERNO

ESEMPIO · PRECLARO · A · MOLTI

SEVERO · A · SE · VTILE · AL · GREGGE

ACCETTO · A · TVTTI

ANTISTITE · NOSTRO · DILETTO

SCRIVA · NEI · CODICI · IMMORTALI · LA · STORIA

TE · BENEFICO · TE · GIVSTO · TE · CLEMENTE

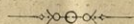
TE · VERO · APOSTOLO · SVLLA · CATTEDRA

Don Pietro Dr. Tomasin.

PRESVITLEMU MILOSTIVEMU GOSPODU
GOSPODU IVANU NEPOMUCENU GLAVINA

O SLOVESNEM VMESTENJI NA ŠKOFOVEJ STOLICI

V TRSTU DNE VI. AVGUSTA MDCCCLXXXII

P E S E M

„Suscitans a terra inopem....,
ut collocet eum cum principibus populi sui.“

Ps. 112.

Zapel je slavni pesnik v Palestini,
Da nizkega je često Bog izbral,
In njega, ki je bival v nočnej tmini
Razsvetlil, dvignol na gorò, da stal
Visoko bi, ko luč v svetišču žaril,
Nam modro, milo. krepko gospodaril.

So mnogim mlade leta v sred viharja
V grenkobnih bojih rastla na visost;
Pa bolj ko v steblo nežno veter vdarja,
Vtrdi korèn si drev košat i gost,
Da čvrsto veje krepke razprostira,
Sovražnim sapam hud naval zapira.

Tak drev si *Ti!* preblagi naš vladika!
Neznaten bil *Ti*, vboren rojstva dom,
Presajen v vert kot zdrava korenika
Pognal si čvrsto, klubovaje zlom,
Ki mnogobrojne ljubi Bog pošilja
Tem, koje vzame sebi pod okrilja.

Tam v Bregu *Tebi* zibelka je tekla,
Kder sladki sok rodi Noetov sad;
Roditeljem je blaga duša rekla:
Naj kedaj mož postane Ivan mlad,
Posvečen v službo večnemu Gospodu,
Kinč, slava, dika domovini, rodu!

Zgodi se. — Dom pustivši se napoti
Mladenič v mesto, kjer mu raznih ved
Vir čisti se odprè. Nič ga ne moti
Nečimernost, — svetà strupeni med.
Marljiv dijak, duhoven glave bistre
Postane kmalo že vladika Istre.

Nekdaj je Servol skrival se v votlini
Veliko dni, pa božji čuje glas:
„Domù se vrni v Trst, naj v domovini
Imè se tvoje sveti večni čas!“
I *Ti* povrneš k nam se iz Poreča
Po božji volji: bodi naša sreča!

Saj *Te* je v praznik svetega Josipa
Za škofa nam izbral presvitli Car,
Naj Josip *Tebe* z milostmi obsipa,
Da bodeš naši Cerkvi vrl glavar.
Marjia Rožna *Tebi* naj pomaga,
Tržaških svetcev družba vseh predraga.

Potrdil radostno je sveti Oče
Leon cesarja svetlega odlok,
Tačas ko solnčni žar naj bolj pekoče
Nad nami čutit da nebes obok:
Ljubavi srčne ogenj tak v družini
Sinove z otcem vedno nas jedini.

Z radostjo danes venčaj se Tergèste!
Vladika tvoj ima slovesen vhod;
Pastirju vikšemu ovčice zveste
V škofiji glasno kličejo povsod:
Bog živi *Te!* veliko let ostani
Premili Oče nam, nas vodi, brani!

S. L. M.

Tržaške škofije vdani sinovi.

SONETTO

Salve, o Pastor, ch'alla Tua patria riedi
Tolto all'amor del gregge Parentino.
Colui che segna ogni mortal destino,
A' nostri Antisti vuol che Tu succedi,

Presul esperto; or esultar Tu vedi
Il fido ovil, e Te, ossequente e chino
Laudar, che ricco il sen d'amor divino
D'infula adorno in trono augusto siedì.

Qual vanto sii del Vescovil onore,
Parlâr Tue gesta entro più angusta sfera:
Or qui più si parrà lo Tuo valore.

Tu Duce, Tu Maestro, Tu di vera
Concordia e pietate Apportatore,
Benedici, santifica ed impera.

T. *empetta*

PRESVJETLOMU I PREČASTNOMU
GOSPODINU GOSPODINU
IVANU NEP. GLAVINI
DOSAD
POREČKO-PULSKOMU
A SAD BISKUPU
TRŠČANSKO - KOPARSKOMU
PRIGODOM NJEGOVA UMJEŠĆENJA
DNE VI. AUGUSTA MDCCCLXXXII

Ljetina je krasno urodila,
Ali nema tko da žnje pšenicu,
Ali nema tko da bere groždje;
Pros'te dakle žetve Gospodara,
Nek u svoje pošlje vinograde
Ranu četu poslenih težakah.

Tako reče Odkupitelj svieta,
Pak iz mnoštva, što za njim idjaše,
Izabere do dvanaest muževah:
Neka idu širom svieta biela,
Nek ga uče poznavati Boga;
Neka tješe razviljena srca;
Neka šire ljubav i bratimstvo;
Nek nebesko kraljestvo na zemlji
Od svih svieta osnuju narodah. —
Doizreče i položi na nje
Svoje svete božanstvene ruke!

Od tog dana Biskupi gospodnji,
Nastupnici Apostolah svetih,
Idu učec od mjesta do mjesta
Put nebeski vječnoga spasenja:
Padne jedan, drugi ga zamieni,
Kano vojnika u ratu vojnika.

Rode mili! otari si suze —
Tvoj se **Juraj** umaknu na nebo,
Gdje sad vječne slast uživa slave;
A već evo Providnost ti božja
Mjesto njega drugog šalje otca,
Nepomuka, iste zemlje sina!
I njega je našim mliekom majka
U priprostoj zadojila zibki;
I njegvo će za te kucat srce,
I on hoće tvoje liečit rane.

Nepomuče, božji Svećeniče,
Glas nam stiže iz susjednog stada,
Da Te nikad zaboravit neće
Radi Tvoje pastirske za-nj brige. —
I kod nas se razriedila četa,
Koja nosi od Zavjeta Skrinju
Po pustinji ovog biednog svieta:
I kod nas će do skora oltari
Ostat pusti, a stolice gluhe
Evangjelske istine i pravde.
Što si tamo skušao praznóruk,
Svrši ovdje kvasom Predšaštnika:
U zahladju Jerihonskih palmah
Od goji nam čuvare Sionske!

Oj **Ivane!** naš duhovni otče,
I ovdje Te teško čeka breme,
Jer su čudna nastala vremena,
Gdje sviet voli tmimi nego svjetlu;
Al nezdvoji — uzdaj se u Boga,
U brižljivost braće Svećenikah
I u ljubav pravovjernog puka:
Pak si lahko svladao Asirce,
Što jih sada Baal na Crkvu šalje,
Ter doveo i stado i sebe
Prek Jordana u' Zemlju obećanu —
Što Ti danas od Previšnjeg žele
Svi po vjeri novi sinci Tvoji!

O SLOVESNEM VMEŠČANJI
PRESVETLEGA IN PREČASTNEGA GOSPODA
GOSPODA
DR. JANEZA NEP. GLAVINA
TRŽAŠKEGA IN KOPERSKEGA ŠKOFA
DNE VI. AVGUSTA MDCCCLXXXII

Mogočno se glasi zvon cerkve stolne,
Za njim zvonovi vseh cerkvá pojó,
Vse ulice so nenavadno polne
Ljudí, ki proti ênej strani vró,
In to veselo gibanje naznanja,
Da ne vrši dogodba se vsakdanja.

Udove krilo slekla je škofija,
Slovesno vhaja novi gospodar;
Nevestin venec cerkev si ovija,
Ker stopi novi ženin pred altar,
In množica pastirju zvesto vdana
Krog Njega radostno sedaj je zbrana.

Pastir ni nov: ime *Glavina Janez*
Slovi še v mestu, kder je župnik bil;
Duhovnov, ki se klanjajo mu danes,
Je mnogo v svetih vednostih učil;
Škofije sin, kot oče v njo se vrača,
Tako Previdnost modro vse obrača.

Ta dan pastirju toraj dan je slave,
A vérnikom veselja dan je ta;
Iz tisoč src se danes želje prave
Povzdigajo za Njega do nebá:
Ohrani Bog Ga dolgo v naši sredi
V čast sebi, cerkvi v prid in vérnej čedi!

J. K.

N. B. P.

NJEGOVA MILOST PREVZVIŠENI GOSPOD

JANEZ NEP. GLAVINA

TERŽASKO-KOPARSKI ŠKOF

PRI SLOVESNIJ INSTALACJ-I NA ŠKOFOVSKI STOL V TERSTU

VI. AVGUSTA MDCCCLXXXII

Tu honorificentia populi nostri.

Jud. XV. 10.

V eselo danes se glasé zvonovi,
L epò se don odmeva harmonije,
A ngeljski blišč po naših krajih sije,
D a rani svit slovesni dan ponovi.

I zbran okras v Gospoda je hramovi,
K o nikdar prej srcè živeje bije,
I ž njega nam hvaležno čutje klije,
G anljivo k časti vabi Stvarnikóvi.

L jubljèno BOG uslišal je voščilo
A ldovano za TABO v daljne strane;
V domovje „verni, verni se“, ¹⁾ premilo!

I n srečen bivaj zopet v SVOJEM rodi,
N a mnoga leta “Dika naše grane,”
I zborna vspevaj vladaj“, ²⁾ BOG TE vodi!

1) Revertere revertere. *Cantic. cantic. VI. 12.*

2) Prospere procedet et regna. *Psalm. 44. 4.*

SONET

Za mrtvim sinom joče Najmska vdova
Zgubila je podporo, nado sreče,
Zgubljeni up gorje jej dela večje,
Potrta sred nečutnega je ljudstva.

Presrečno hvalo Bogu mati dava
Sreé jój od veselja kar trepeče,
Ko Jezus čudežni: „Vstani!“ zreče
In sina lastnega jej vrne zdrava.

Tud Ti Tržaško-Koprška škofija
Odloži znamnja žalosti boleče,
Okinčaj z zarno krono se veselja:

„Ti Tvojga lastna Sina dam za vodja“
„Vdova nisi več!“ Ti Jezus kliče,
„**Glavino** časti vrhnega Pastirja!“

F. K.

CAPVCINI · TERGESTINI · EXOPTANT

ADVIENTI · EPISCOPO · SALVTEM

DIOECESIS · ET · VRBS · TERGESTINA

LAETAE · VOCANT · VIVAS · PLE · ANTISTES

IOANNES · NEPOMVCENE

ECCe · SACERDOS · MAGNVs

PAXQVE · SALVSQVE · IOANNI

Capucini

Illustrissimo e Reverendissimo Monsignore!

Al giubilo, che da ogni parte della Diocesi unanime risuona per la Vostra esaltazione alla Cattedra Vescovile delle unite Diocesi di Trieste e Capodistria, s'associa esultante l'umilissima sottoscritta, ch'ebbe da Voi, già piissimo Pastore d'altra Diocesi, non meno illustre, appoggio e conforto nelle sue umili pubblicazioni cattoliche. Sapendo quindi, quanto a Voi stia a cuore la buona stampa, mezzo oggidì indispensabile per rintuzzare l'empietà di pervicaci scrittori, che si danno gran rovello nel combattere la fede ed i buoni costumi, essa gioisce d'averne acquistato in Voi pel gregge Triestino un Presule saggio e forte, che riempirà una lacuna, che dai buoni con tutta ragione si lamenta.

Sanno gli umili sottoscritti, che le loro mensili pubblicazioni, a cui attendono già il terzo anno, sono un'arma ben meschina di fronte all'apparato di tante forze, che spiegano gli avversari della Chiesa; per il che ora non indarno si lusingano, di vedere sostituite alle proprie altre di maggior lena, affidate a persone di loro più valenti e meglio esperte nel giornalistico aringo.

Il supremo Pastore, che affidò al Vostro senno ed alla Vostra esperienza questa porzione del suo gregge, Vi sia largo della forza necessaria a sopportare le spine che incontrerete, e di quelle consolazioni che Vi addoliscano le amarezze, e rendano meno ardue le fatiche del tremendo Vostro ministero.

Mentre ci raccomandiamo colla massima sommissione alla paternità Vostra benevolenza, invocando la Vescovile benedizione, ci segniamo nel baciervi il sacro anello

di Vostra Signoria Ill.ma e Rev.ma

La Direzione delle „Buone Letture Gratuite“

A. L. Tempesta.

G. B. Buttignoni.

Trieste, 6 Agosto 1882.

Εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Ἰωάννην Νεπομούκηνον.

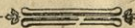
Λόγος διδακτικός.

„Cede repugnantī, cedendo victor abibis.

Tu ne cede malis, sed contra audentior ito“.

Εἴ ῥ' ἀρχὴ ἀγαθόν, τῷ δόντι Θεῷ χάρις ἔστω·
Εἰ δὲ κακόν, ῥᾶον σύνγε Θεῷ τὸ φέρειν.
Ὡς χαλεπὸν δ', ἐπικίνδυνον δεινόν τε τὸ ἄρχειν
Μη μετ' ἀμυντῆρος πανδυνάμοιο Θεοῦ.
Ἦν δὲ συναίρεται ὁ Θεός, τότε δύσπορον οὐδέν,
Οὐδὲν δύσπρακτον, δύσσοον οὐδὲν ὅλως.
Θαῤῥεῖ κὰν κακοῖσιν ὁ σὺν Θεῷ ἡγεμονῶν φώς,
Καὶ τὸ ἐπ' εὐτυχίαις χάσμα πλέον, καθαρόν.
Ὡς ἂν ὀνήμενος εἴ, Γεραρώτατε ὦν θεοσέπτωρ,
Καὶ γνοὺς λώϊστον σύμμαχον ὄντα Θεόν.
Οὐδεὶς γ' ἐξ αὐτοῦ δυνατὸς γέρον' οὐδ' ἀντάρκης.
Πᾶς δὲ ὁ ἰσχύσας ἰσχὺν ἔχεν Θεόθεν.
Ψῶσαι φιλέει Θεὺς τοὺς θαῤῥοῦντας ἐπ' Αὐτῷ,
Τοὺς δ' ἐφ' ἑαυτοῖσιν ὑψιπετεῖς θέμεναι.
Ἐν πάντεσσι Θεὸς πρῶτος, μέσος, ὕστατος, οἶος
Δεσπότης πάντων, κύριος ὦν συνόλων.

Capucini

הללו יה!

ויהי

כאשר שמעתי, כי האיש הגדול והנעלה

ב'ש יוחנן גלאוינא יצ'ז

עפ'סקופוס בעיר פארענצו עובר לעיר טריאסטי,

להיות עפ'סקופוס בעיר הגדולה הזאת, ותצלה

עלי רוח הנבואה ואומר:

שיר פשוט.

גלאוינא! אתה הוא ראש הראשים,

לבן אנכי את קולי ארים,

אשמיע לכל שמך הגדול,

ובכל לבי שמח אניל גול:

ישמח כל האדם נער שבים,

נאמר כלנו: אל, הודו תרים!

איש אל יבכה כי אם ירים הקול:

יוחנן! יחן אל אותך בכל!

ובכן רגז משמחה לב כלנו.

חן גם כבוד גם כל התפארה

נתן עליך ראש וכבוד עמנו.

ישיש עם טריאסטי העליזה!

הים יתן עליון על ראש אבינו,

ישמח לבו, נשישה מלבנו:

אלה אמרי אמת

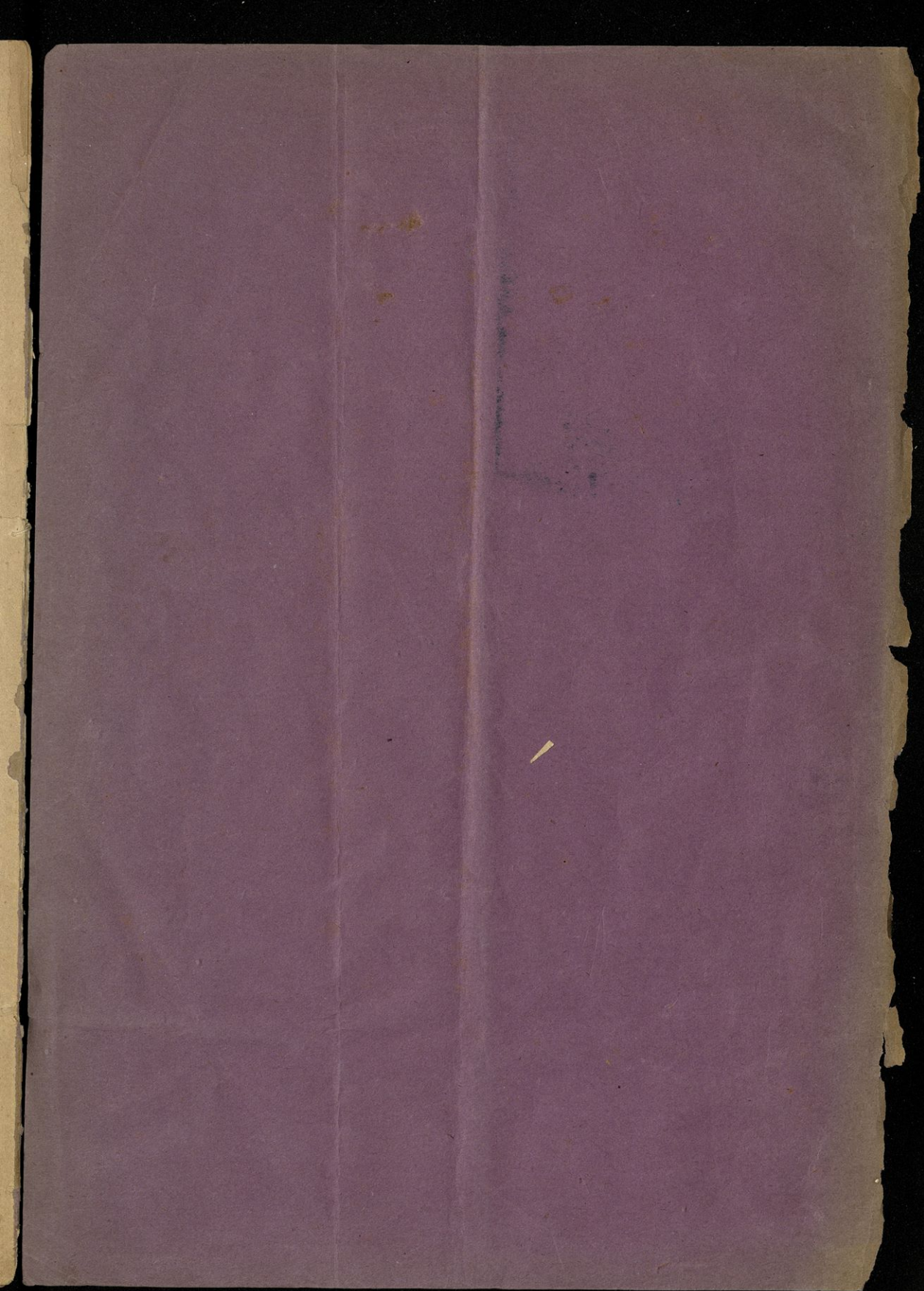
ודברי קושט

היינו האיש הצעיר

אשר שמו קוציאנציין שטיפאן

תושב גוריצא

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00155

00000349669